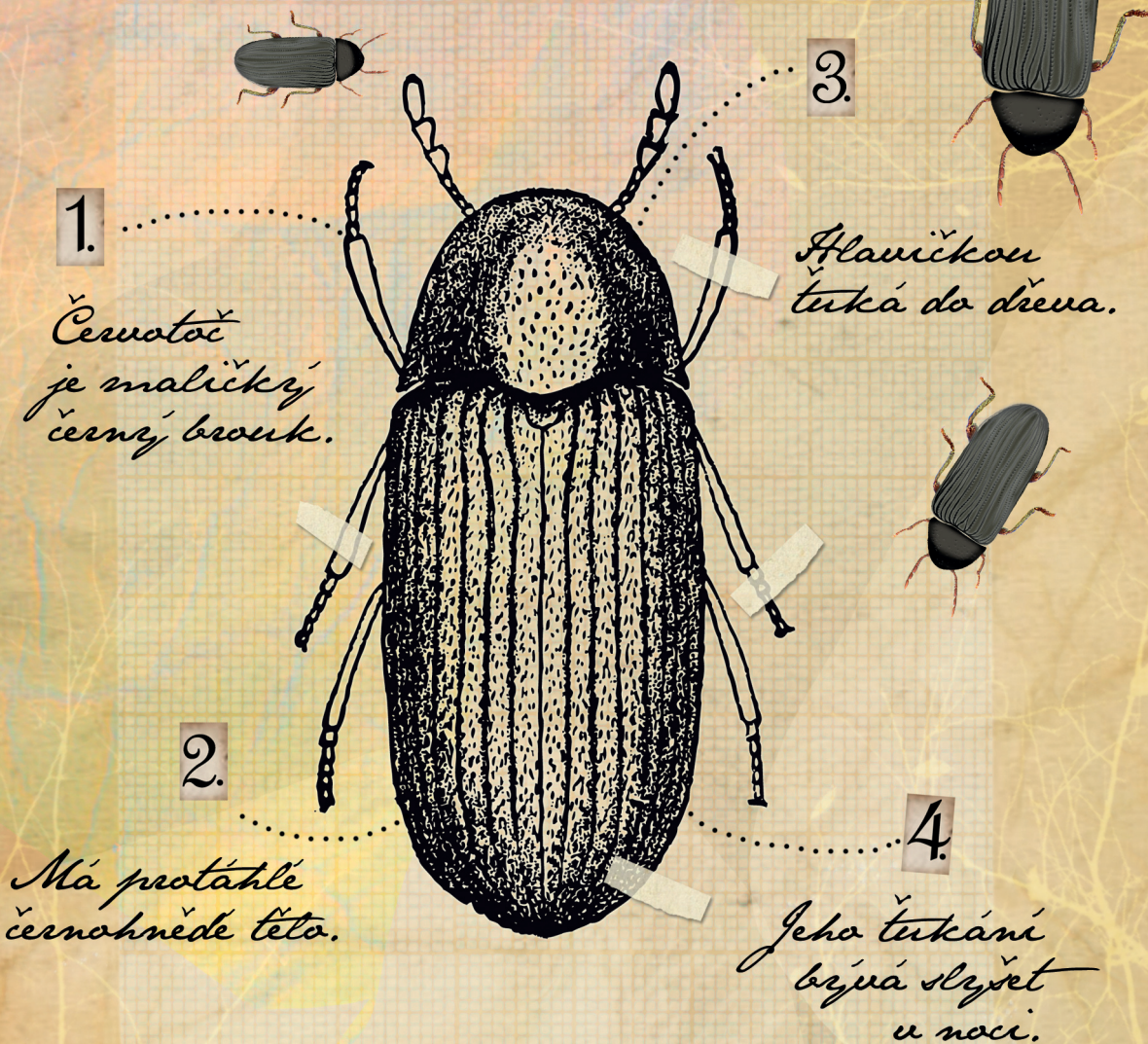

Červotoč umrlčí

1. Červotoč je černý brouk velikosti půl centimetru.
2. Má protáhlé černohnědé tělo.
3. Červotoči žijí ve dřevě listnatých stromů, kde si provrtávají síť chodeb. Dorozumívají se tak, že hlavičkou tlučejí do dřeva.
4. V noci bývá červotoč nejaktivnější. Často se zabýdlí ve starém dřevě, nábytku nebo trámech. Proto bývá považován za škůdce.

Nocování v lese

Teprve před chrobákovým obydlím se všichni zastavili, aby se vydýchali.

„Děkuji vám, děkuji,“ šeptal skřítek dojatě paní chrobákové. Byl už za celý den tolik unavený a vylekaný, že si jednoduše sedl na zem před dveře a rozhodl se, že už se ani nepohne.

„No, bylo to o fous,“ konstatoval chrobák. „Tyhle bídné lesní ženštiny jsou strašlivě nebezpečné. A taky koukám, že se nám nevejdete do bytu.“

„Nevadí,“ pokračoval chrobák, který se žádného problému nezalekl. „Rozšířím pro vás chodbičky v místech, kde spí naše larvy. Udělám vám tam takovou malou komůrku. Hned se pustím do práce. Nebojte, za chvíli jsem hotový.“ Paní chrobáková vzala uzlík s jídlem, které tak dobře posloužilo při odhánění bludičky. Než ho uložila zpátky do spíže, otočila se na skřítku a zeptala se: „Zaječí bobky, shnilé houby, to vy asi nejíte, vidíte?“

Skřítek rychle zavrtěl hlavou. Protože byl zdvořilý, snažil se, aby paní chrobáková neviděla, jak se otrásl. „Takový milý brouk a jí tak příšerné jídlo,“ pomyslel si skřítek.

„Vždyť tím zahnali i bludičku!“

Když se paní chrobáková vrátila ze spíže, vypadala smutně.

„Víte,“ řekla skřítkovi, „já se obávám, že u nás dnes v noci spát nebudete.“

Skřítek k ní vylekaně zvedl hlavu.

„Naše děti, naše larvy,“ vysvětlovala paní chrobáková, „spí totiž přímo pod naší spižírnu. Aby měly co jíst, až se vylíhnou. Já myslím, že vy byste se tam necítil dobře.“

To měla paní chrobáková pravdu. V místech, kde spaly larvy, byl tak strašný zápach, že by tam skřítek nejspíš omdlel.

Chrobák tedy přestal pracovat na rozšiřování chodbiček a místo toho se snažil vymyslet, kde skřítko ubytovat. Paní chrobáková přemýšlela s ním, ale pořád je nic nenapadalo. Vyčerpaný skřítek už málem usnul u dveří, když tu se do tmy ozvalo ťukání. Vycházelo z kmene nedalekého stromu.

„Zase ten červotoč!“ povzdychla si paní chrobáková.

„Nechápu, proč musí tlouct hlavou do zdi i v noci!“

„To víš, hledá si ženu, nejspíš na něj přišel smutek,“

odpověděl jí smířlivě chrobák. „Ani červotočovi není dobře samotnému.“

Červotoč nemá právě dobrou pověst, protože celý život ničí stromy a dřevo tím, že je provrtává skrz naskrz svými chodbičkami. Navíc ruší ostatní, když láká samičky. Ťuká přitom hlavou do dřeva. Ale ukázalo se, že je to v podstatě dobrosrdečný tvor.

Vykoukl ze své stromové chodbičky, aby se podíval, kdo to hudruje. Když uviděl chrobáka s manželkou, jak postávají před svým bytem, a vedle nich skřítko, zajímal se, co se děje. „Potřebujeme najít pro skřítko místo na přespání,“ vysvětlil mu chrobák. „U nás to z pachových důvodů není možné.“ Na to se červotoč pousmál a prohlásil, že on by o něčem věděl.

„V tomhle starém buku je tady u spodní větve malá dutina. Právě teď není obydlená, takže když si sem dáš listí, docela pohodlně se tu vyspíš,“ zavolal na skřítko.

Skřítek si okamžitě nasbíral listí, vlezl do dutiny a dobře si ji vystlal, aby spal na měkkém. Potom popřál dobrou noc chrobákovům i červotočovi a šel do hajan. Byl tak unavený, že usnul hned, jak si lehl.

Zato víly v Království růží toho tu noc mnoho nenaspaly.

Vlastně spát vůbec nemohly. Posedávaly ve tmě u svých vadnoucích keřů a myšlenkami byly pořád u skřítko.

Kdepak asi je? Nestalo se mu něco zlého? Jestlipak už našel berušku?

Víla z popínavé růže si těžce vzdychla. „Kdoví jestli se někdy vrátí. Třeba na nás už zapomněl. Vždyť se pořád jen povaloval u zadní branky. Ten že by dovedl zachránit království! Takový budižkničemu!“

To rozhněvalo vílu z šípkové růže. „Tohle neříkej, sestřičko,“ ohradila se rázně. „Já myslím, že nám skřítek pomůže. Dobře ví, jak je to důležité. Životně důležité! Myslím, že není tak líný, jak se zdá.“

„Právě že ono se to nezdá. Alespoň já ho viděla lenořit každý den!“ odpověděla trpce víla z popínavé růže.

„Já věřím, že to dokáže,“ vmísila se do hovoru víla ze stolisté růže. „Myslím, že jen čekal na svůj velký úkol.“

„Taky se všeho bál,“ rýpla si znovu víla z popínavé růže.

„Ale strach se dá překonat,“ zvedla hlavu víla ze sadové růže. „Říká se tomu odvaha.“

Na to už víla z popínavé růže neodpověděla. V Království růží zavládlo ticho, víly mlčely. Nad nimi se v bledém svitu měsíce černaly holé větvičky zubožených růžových keřů.

Tisíce drobounkých tělíček z nich už téměř vysály všechn život. Zbývá jen několik dnů, možná dokonce několik hodin a zlé prokletí zničí jednou provždy celé Království růží.

Skřítek tou dobou ležel v dutině starého buku prožraného červotočem a spal jako špalek. Pak přišlo ráno, kdy se mělo všechno změnit.

-
1. *Kde žije červotoč?*
 2. *Proč červotoč tluče hlavou do dřeva?*
 3. *Může červotoč žít i v lidských obydlích?*
 4. *Proč nemají lidé červotoče v oblibě?*
 5. *Kolik mají červotoči nožiček?*

1. Červotoč žije ve dřevě listnatých stromů.
2. Červotoč tlukotem hlavy do dřeva přivolává jedince opačného pohlaví.
3. Ano, červotoč může žít i ve dřevěném nábytku v bytech u lidí nebo třeba v dřevěných stropních trámecch.
4. Lidé nemají červotoče rádi, protože ničí stromy i dřevěné předměty.
5. Červotoči mají tři páry nožiček, celkem tedy šest nožiček.